YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

7 päivänä maaliskuuta 2002 *

Asiassa C-107/00,

jonka Tribunal du travail de Mons (Belgia) on saattanut EY 234 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa

Caterina Insalaca

vastaan

Office national des pensions (ONP)

ennakkoratkaisun sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14 päivänä kesäkuuta 1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71, sellaisena kuin se on muutettuna ja ajan tasalle saatettuna 2.6.1983 annetulla neuvoston asetuksella N:o 2001/83 (EYVL L 230, s. 6), sellaisena kuin jälkimmäinen asetus on muutettuna 30.4.1992 annetulla neuvoston asetuksella N:o 1248/92 (EYVL L 136, s. 7), 46 a ja 46 b artiklan tulkinnasta,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja N. Colneric sekä tuomarit R. Schintgen (esittelevä tuomari) ja V. Skouris,

julkisasiamies: P. Léger,
kirjaaja: apulaiskirjaaja H. von Holstein,

ottaen huomioon kirjalliset huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Insalaca, edustajanaan ammattiyhdistysasiamies D. Rossini,

— Office national des pensions (ONP), asiamiehenään G. Perl,

— Belgian hallitus, asiamiehenään A. Snoecx,

— Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään P. Hillenkamp ja H. Michard,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan Insalacan, edustajanaan D. Rossini, Office national des pensionsin (ONP), asiamiehenään J.—P. Lheureux, ja komission, asiamiehenään H. Michard, 5.4.2001 pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 25.10.2001 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Tribunal du travail de Mons on esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle 13.3.2000 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 22.3.2000, EY 234 artiklan nojalla kaksi ennakkoratkaisukysymystä sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14 päivänä kesäkuuta 1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71, sellaisena kuin se on muutettuna ja ajan tasalle saatettuna 2.6.1983 annetulla neuvoston asetuksella N:o 2001/83 (EYVL L 230, s. 6), sellaisena kuin jälkimmäinen asetus on muutettuna 30.4.1992 annetulla neuvoston asetuksella N:o 1248/92 (EYVL L 136, s. 7; jäljempänä asetus N:o 1408/71), 46 a ja 46 b artiklan tulkinnasta.

2 Nämä kysymykset on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat Insalaca ja Office national des pensions (jäljempänä ONP) ja joka koskee italialaisen jälkeenjääneen eläkkeen huomioon ottamista laskettaessa belgialaisen vanhuuseläkkeen ja jälkeenjääneen eläkkeen enimmäismäärää.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Yhteisön lainsäädäntö

3 Asetuksen N:o 1408/71 12 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Jollei tässä asetuksessa toisin säädetä, etuuksien pienentämistä, keskeyttämistä tai peruuttamista koskevia jäsenvaltion lainsäädännön säännöksiä voidaan soveltaa muiden sosiaaliturvaetuuksien ollessa päällekkäisiä tai muun tulon vuoksi, vaikka tällaiset etuudet saavutettaisiin toisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaan tai tällainen tulo ansaittiin toisen jäsenvaltion alueella."

4 Asetuksen N:o 1408/71 46 artiklan 1—3 kohdassa säädetään seuraavaa:

"1. Jos jäsenvaltion lainsäädännön mukaan vaaditut edellytykset etuuksia koskevan oikeuden saamiseksi ovat täyttyneet — —, sovelletaan seuraavia sääntöjä:

a) toimivaltainen laitos laskee sille kuuluvan etuuden määrän:

i) yhtäältä ainoastaan sen soveltaman lainsäädännön säännösten mukaan;

ii) toisaalta soveltaen 2 kohdan säännöksiä;

— —

2. Jos jäsenvaltion lainsäädännön vaatimat edellytykset oikeudesta etuuksiin eivät täyty, ellei oteta huomioon 45 artiklan ja/tai 40 artiklan 3 kohdan säännöksiä, sovelletaan seuraavia sääntöjä:

a) toimivaltainen laitos laskee sen etuuden teoreettisen määrän, jota kysymyksessä oleva henkilö voisi hakea, jos kaikki vakuutus- tai asumiskaudet, jotka ovat täyttyneet niiden jäsenvaltioiden lainsäädäntöjen mukaan, joiden alainen palkattu työntekijä tai itsenäinen ammatinharjoittaja on, olisivat täyttyneet kyseisessä jäsenvaltiossa ja sen soveltaman lainsäädännön mukaan etuuden myöntämispäivänä. Jos tämän lainsäädännön mukaan etuuden määrä on riippumaton täyttyneiden vakuutuskausien kestosta, määrää pidetään tässä a alakohdassa tarkoitettuna teoreettisena määränä;

b) toimivaltainen laitos määrää sen jälkeen etuuden todellisen määrän a alakohdassa tarkoitetun teoreettisen määrän perusteella ja tämän laitoksen soveltaman lainsäädännön mukaan ennen riskin toteutumista täyttyneiden vakuutus- tai asumiskausien keston suhteessa niiden vakuutus- tai asumiskausien kokonaispituuteen, jotka ovat täyttyneet kaikissa kyseessä olevissa jäsenvaltioissa ennen riskin toteutumista.

3. Sillä, jonka etua asia koskee, on oikeus 1 ja 2 kohdan säännösten mukaan laskettuun korkeimpaan määrään kunkin jäsenvaltion toimivaltaiselta laitokselta tämän rajoittamatta niiden pienentämistä, keskeyttämistä tai peruuttamista koskevien säännösten soveltamista, joista säädetään etuuden myöntävässä lainsäädännössä.

Jos edellä mainittuja säännöksiä sovelletaan, vertailu tehdään soveltamisen jälkeenjäävien määrien kesken."

5 Asetuksen N:o 1408/71 46 a artiklassa, joka sisältää työkyvyttömyyden, vanhuuden tai jälkeenjääneisyyden perusteella jäsenvaltioiden lainsäädännön mukaisesti myönnettyjen etuuksien pienentämistä, keskeyttämistä tai peruuttamista koskevat yleiset säännökset, säädetään seuraavaa:

"1. — — samanlaisten etuuksien päällekkäisyydellä tarkoitetaan: kaikkien sellaisten työkyvyttömyys-, vanhuus- ja jälkeenjääneiden etuuksien päällekkäisyyttä, jotka on laskettu tai myönnetty saman henkilön osalta täyttyneiden vakuutus- tai asumiskausien perusteella.

2. — — erilaisten etuuksien päällekkäisyydellä tarkoitetaan kaikkien sellaisten etuuksien päällekkäisyyttä, joiden ei voida katsoa olevan 1 kohdan mukaan samanlaisia.

3. Seuraavia sääntöjä sovelletaan sellaisten pienentämistä, keskeyttämistä tai peruuttamista koskevien säännösten soveltamiseen, joista säädetään jäsenvaltion lainsäädännössä työkyvyttömyys-, vanhuus- tai jälkeenjääneen etuuden ollessa päällekkäinen samanlaisen etuuden, erilaisen etuuden tai muun tulon kanssa:

a) Etuudet, jotka on ansaittu toisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaan, tai toisessa jäsenvaltiossa ansaittu muu tulo otetaan huomioon vain, jos ensiksi mainitun jäsenvaltion lainsäädännössä säädetään ulkomailla ansaittujen etuuksien tai tulon huomioonottamisesta;

— —."

6 Kyseisen asetuksen 46 b artiklassa on seuraavat erityissäännökset, joita sovelletaan samanlaisten etuuksien ollessa päällekkäisiä kahden tai useamman jäsenvaltion lainsäädännön mukaan:

"1. Jäsenvaltion lainsäädännön säännöksiä, jotka koskevat etuuksien pienentämistä, keskeyttämistä tai peruuttamista, ei sovelleta etuuteen, joka on laskettu 46 artiklan 2 kohdan säännösten mukaisesti.

2. Jäsenvaltion lainsäädännön säännöksiä, jotka koskevat etuuksien pienentämistä, keskeyttämistä tai peruuttamista, sovelletaan 46 artiklan 1 kohdan a alakohdan i alakohdan säännösten mukaisesti laskettuun etuuteen ainoastaan, jos kysymyksessä oleva etuus on:

a) joko etuus, jota tarkoitetaan liitteessä IV olevassa D osassa ja jonka määrä on riippumaton täyttyneiden vakuutus- tai asumiskausien kestosta;

tai

b) etuus, jonka määrä lasketaan täyttyneeksi katsotun riskin toteutumispäivän ja myöhemmän päivän välisen laskennallisen kauden perusteella. Viimeksi mainitussa tapauksessa sanottuja säännöksiä sovelletaan tällaisen etuuden ollessa päällekkäinen:

i) joko samanlaisen etuuden kanssa, paitsi jos kahden tai useamman jäsenvaltion välillä on tehty sopimus, jonka tarkoituksena on estää saman laskennallisen kauden huomioon ottaminen kahdesti tai useammin;

ii) tai a kohdassa tarkoitetun etuuden kanssa.

— —."

7 Asetuksen N:o 1408/71 46 c artikla sisältää erityissäännökset, joita sovelletaan yhden tai useamman 46 a artiklan 1 kohdassa tarkoitetun etuuden ollessa päällekkäinen yhden tai useamman erilaisen etuuden tai muun tulon kanssa, jos asia koskee kahta tai useampaa jäsenvaltiota.

Kansallinen lainsäädäntö

8 Työntekijöiden vanhuuseläkkeestä ja jälkeenjääneiden eläkkeestä 24.10.1967 annetun kuninkaan päätöksen nro 50 (*Moniteur belge*, 24.10.1967) 20 §:n ensimmäisen momentin mukaan "jälkeenjääneen eläke voi olla päällekkäinen vanhuuseläkkeen tai muun vastaavan etuuden kanssa ainoastaan kuninkaan määräämään summaan asti".

9 Työntekijöiden vanhuuseläkejärjestelmästä ja jälkeenjääneiden eläkejärjestelmää koskevista yleisistä säännöksistä 21.12.1967 annetun kuninkaan päätöksen (*Moniteur belge,* 16.1.1968), sellaisena kuin se on muutettuna 9.7.1997 annetulla kuninkaan päätöksellä; jäljempänä 21.12.1967 annettu kuninkaan päätös) 52 §:n 1 momentti kuuluu seuraavasti:

"Kun jälkeenjäänyt puoliso voi vaatia yhtäältä palkattujen työntekijöiden eläkejärjestelmän nojalla jälkeenjääneen eläkettä ja toisaalta yhtä tai useampaa vanhuuseläkettä tai muuta vastaavaa etuutta palkattujen työntekijöiden eläkejärjestelmän taikka yhden tai useamman muun eläkejärjestelmän perusteella, jälkeenjääneen eläke saa olla yhdessä mainittujen vanhuuseläkkeiden kanssa enintään 110 prosenttia siitä jälkeenjääneen eläkkeestä, jota jälkeenjäänyt puoliso olisi saanut täysien palvelusvuosien perusteella.

Kun 1 kohdassa tarkoitettu jälkeenjäänyt puoliso voi myös vaatia yhtä tai useampaa jälkeenjääneen eläkettä tai 24.10.1967 annetun kuninkaan päätöksen nro 50 10 a §:ssä tarkoitettua vastaavaa etuutta, jälkeenjääneen eläke saa olla enintään 110 prosentin siitä jälkeenjääneen eläkkeestä, jota saadaan täysien palvelusvuosien perusteella, ja sen summan välinen erotus, joka vastaa 1 momentissa tarkoitettujen vanhuuseläkkeiden tai vastaavien etuuksien ja palkatun työntekijän täysiin palvelusvuosiin perustuvaa jälkeenjääneen eläkkeen määriä, kerrottuna sillä osamäärällä tai niillä osamäärillä, jotka ilmaisevat muiden eläkejärjestelmien, itsenäisten ammatinharjoittajien eläkejärjestelmää lukuun ottamatta, mukaisten jälkeenjääneen eläkkeiden määrää. Nämä osamäärät ovat niitä, jotka on tai olisi otettu huomioon edellä mainittua 10 a §:ää sovellettaessa.

Edellä 2 momentin soveltaminen ei saa johtaa siihen, että jälkeenjääneen eläkkeen määrä on pienempi kuin ennen edellä olevien momenttien soveltamista myönnettävissä olevan jälkeenjääneen eläkkeen ja 1 momentissa tarkoitettujen vanhuuseläkkeiden ja vastaavien etuuksien summan välinen erotus.

— —."

Pääasian oikeudenkäynti ja ennakkoratkaisukysymykset

10 Insalaca, joka on vuodesta 1981 saanut italialaisen toimivaltaisen laitoksen myöntämää jälkeenjääneen eläkettä, haki 28.10.1997 ONP:ltä jälkeenjääneen eläkettä ja vanhuuseläkettä. ONP myönsi hänelle Belgian palkattujen työntekijöiden järjestelmän mukaisen vanhuuseläkkeen 1.12.1998 alkaen.

11 ONP myönsi lisäksi 2.7.1998 tekemällään päätöksellä hänelle jälkeenjääneen eläkkeen 1.12.1998 alkaen.

12 Laskiessaan belgialaisen jälkeenjääneen eläkkeen määrää ONP sovelsi 21.12.1967 annetun kuninkaan päätöksen 52 §:n 1 momentissa ja asetuksen N:o 1408/71 46 c artiklassa olevia päällekkäisyyden estäviä sääntöjä. Se otti laskemassaan huomioon Insalacan saaman italialaisen jälkeenjääneen eläkkeen. Käytetty laskentatapa johti Insalacalle myönnetyn belgialaisen jälkeenjääneen eläkkeen pienentämiseen.

13 Insalaca riitautti ONP:n 2.7.1998 tekemän päätöksen Tribunal du travail de Monsissa, jossa hän väitti, että 21.12.1967 annetun kuninkaan päätöksen 52 §:n 1 momentti, sellaisena kuin sitä on sovellettu, on vastoin asetuksen N:o 1408/71 46 a ja 46 b artiklaa.

14 ONP väitti kyseisessä kansallisessa tuomioistuimessa, että esillä olevassa asiassa belgialaisen jälkeenjääneen eläkkeen pienentäminen ei johtunut italialaisesta jälkeenjääneen eläkkeestä vaan belgialaisten jälkeenjääneen eläkkeen ja vanhuuseläkkeen päällekkäisyydestä.

15 Näissä olosuhteissa Tribunal du travail de Mons päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

"1) Onko kansallinen oikeussääntö, jossa säännellään jälkeenjääneen eläkkeen laskentatapaa ja jonka mukaan vanhuuseläkkeen—jälkeenjääneen eläkkeen päällekkäisyyden enimmäismäärää rajoitetaan, jos jälkeenjäänyt puoliso voi vaatia jälkeenjääneen eläkettä toisesta jäsenvaltiosta, 14.6.1971 annetun asetuksen N:o 1408/71 46 a ja 46 b artiklassa tarkoitettu etuuksien pienentämistä koskeva säännös?

2) Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi, onko 46 a ja 46 b artiklaa tulkittava siten, että niissä sallitaan vai ei sallita päällekkäisyyslauseketta soveltavan kansallisen laitoksen ottavan huomioon toisen jäsenvaltion järjestelmästä myönnetyn jälkeenjääneiden eläkkeen ja pienentävän kansallisen lainsäädännön mukaista vanhuuseläkkeen—jälkeenjääneen eläkkeen päällekkäisyyden enimmäismäärää?"

Ensimmäinen kysymys

16 On huomattava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kansallista oikeussääntöä on pidettävä asetuksessa N:o 1408/71 tarkoitettuna pienentämistä koskevana säännöksenä, jos siinä säädetty laskentatapa vaikuttaa siten, että sen eläkkeen määrä, jota asianomainen voi vaatia, pienenee sillä perusteella, että hän saa jotakin etuutta toisesta jäsenvaltiosta (ks. mm. asia C-442/97, Van Coile, tuomio 18.11.1999, Kok. 1999, s. I-8093, 25 kohta ja asia C-161/98, Platbrood, tuomio 18.11.1999, Kok. 1999, s. I-8195, 25 kohta).

17 Esillä olevassa asiassa on todettava, että ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevasta päätöksestä ilmenee Tribunal du travail de Monsin katsovan, että ONP on soveltanut 21.12.1967 annetun kuninkaan päätöksen 52 §:n 1 momentin toista kohtaa pelkästään sillä perusteella, että myös toisesta jäsenvaltiosta maksetaan etuutta, ja kansallisen oikeuden kannalta se on soveltanut kyseistä säännöstä oikein.

18 Tästä seuraa, että kyseisellä kansallisella oikeussäännöllä on katsottava tarkoitettavan ainakin implisiittisesti niitä etuuksia, joita asianomainen henkilö saa toisesta jäsenvaltiosta.

19 Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 40 ja 41 kohdassa, on toisaalta selvää, että 21.12.1967 annetun kuninkaan päätöksen 52 §:n 1 momentin toisen kohdan mukaisen laskentasäännön soveltaminen johtaa niiden etuuksien yhteissumman pienentämiseen, joita asianomainen henkilö voi hakea.

20 Näin ollen ensimmäiseen kysymykseen on vastattava, että jäsenvaltion säännös, joka koskee jälkeenjääneen eläkkeen laskentatapaa ja jonka mukaan vanhuuseläkkeen ja jälkeenjääneen eläkkeen enimmäismäärää rajoitetaan, jos jälkeenjäänyt puoliso voi hakea jälkeenjääneen eläkettä toisesta jäsenvaltiosta, on asetuksen N:o 1408/71 46 a ja 46 b artiklassa tarkoitettu etuuksien pienentämistä koskeva säännös.

Toinen kysymys

21 Toisella kysymyksellään kansallinen tuomioistuin pyrkii selvittämään, estävätkö asetuksen N:o 1408/71 46 a ja 46 b artikla soveltamasta päällekkäisyyslausek-

keen sisältävää jäsenvaltion säännöstä, jonka mukaan tässä jäsenvaltiossa saatua jälkeenjääneen eläkettä on pienennettävä toisen jäsenvaltion lainsäädännön nojalla saadun jälkeenjääneen eläkkeen vuoksi.

22 Tähän kysymykseen vastattaessa on aluksi huomattava asetuksen N:o 1408/71 12 artiklan 2 kohdasta ilmenevän, että jollei tässä asetuksessa toisin säädetä, etuuksien pienentämistä koskevia jäsenvaltion lainsäädännön säännöksiä voidaan soveltaa niiden henkilöiden osalta, joille maksetaan tämän jäsenvaltion etuutta, jos he voivat saada muita sosiaaliturvaetuuksia, vaikka tällaiset etuudet saavutettaisiin toisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaan.

23 Asetuksen N:o 1408/71 12 artiklan 2 kohdasta on poikkeus tämän asetuksen 46 b artiklan 1 kohdassa, jossa säädetään, että samanlaisten etuuksien ollessa päällekkäisiä jäsenvaltion lainsäädännön säännöksiä, jotka koskevat etuuksien pienentämistä, ei sovelleta etuuteen, joka on laskettu saman asetuksen 46 artiklan 2 kohdan säännösten mukaisesti.

24 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sosiaaliturvaetuuksia on pidettävä samanlaisina silloin, kun niiden päämäärä ja tarkoitus sekä laskentaperusteet ja myöntämisedellytykset ovat samanlaisia (ks. mm. asia C-366/96, Cordelle, tuomio 12.2.1998, Kok. 1998, s. I-583, 19 kohta). Näin ollen pääasiassa kyseessä olevat belgialainen ja italialainen jälkeenjääneen eläke ovat asetuksessa N:o 1408/71 tarkoitettuja samanlaisia etuuksia.

25 Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 48 kohdassa, ONP on tässä asiassa suorittanut etuudet asetuksen N:o 1408/71 46 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

26 Tästä seuraa, että esillä olevassa asiassa belgialainen ja italialainen jälkeenjääneen eläke kuuluvat asetuksen N:o 1408/71 46 b artiklan 1 kohdassa tarkoitetun poikkeuksen piiriin ja että laskettaessa etuuksia tämän asetuksen 46 artiklan 2 kohdan mukaisesti ei siis voida soveltaa pääasiassa kyseessä olevan kaltaista pienentämistä koskevaa säännöstä.

27 Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että asetuksen N:o 1408/71 46 artiklan säännöksiä on sovellettava kokonaisuudessaan, jos pelkästään kansallisen lainsäädännön soveltaminen olisi asianomaiselle henkilölle epäedullisempaa kuin tämän artiklan mukaisen yhteisön järjestelmän soveltaminen (ks. mm. yhdistetyt asiat C-90/91 ja C-91/91, Di Crescenzo ja Casagrande, tuomio 11.6.1992, Kok. 1992, s. I-3851, 16 kohta).

28 Etuuksien määrän laskeminen asetuksen N:o 1408/71 46 artiklan mukaisesti tapahtuu kolmessa vaiheessa. Ensiksi toimivaltainen laitos laskee niin sanotun itsenäisen etuuden asetuksen 46 artiklan 1 kohdan a alakohdan i alakohdan mukaisesti. Toiseksi se laskee kyseisen asetuksen 46 artiklan 1 kohdan a alakohdan ii alakohdan nojalla niin sanotun suhteutetun etuuden määrän saman artiklan 2 kohdan mukaisesti. Kolmanneksi toimivaltainen laitos vertailee asetuksen 46 artiklan 3 kohdan mukaisesti itsenäisen etuuden ja suhteutetun etuuden määrää ja valitsee näistä kahdesta korkeamman.

29 Toimivaltaisen laitoksen on näin ollen suoritettava vertailu pelkästään kansallisen oikeuden, mukaan luettuna sen päällekkäisyyden estävät säännökset, perusteella maksettavien etuuksien ja yhteisön oikeuden perusteella maksettavien etuuksien välillä, ja maksettava asianomaiselle niitä etuuksia, joiden määrä on korkeampi.

30 Edellä esitetyn perusteella toiseen kysymykseen on vastattava, että asetuksen N:o 1408/71 46 a ja 46 b artikla estävät soveltamasta jäsenvaltion lainsäädäntöä,

joka sisältää päällekkäisyyden estävän säännöksen, jonka mukaan tässä jäsenvaltiossa saadun jälkeenjääneen eläkkeen määrää on pienennettävä toisen jäsenvaltion lainsäädännön perusteella saadun jälkeenjääneen eläkkeen vuoksi, jos tämän kansallisen lainsäädännön mukaiset etuudet ovat epäedullisemmat kuin asetuksen N:o 1408/71 46 artiklan mukaisesti määräytyvät etuudet.

Oikeudenkäyntikulut

31 Yhteisöjen tuomioistuimelle huomautuksensa esittäneille Belgian hallitukselle ja komissiolle aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja ei voida määrätä korvattaviksi. Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

on ratkaissut Tribunal du travail de Monsin 13.3.2000 tekemällään päätöksellä esittämät kysymykset seuraavasti:

1) Jäsenvaltion säännös, joka koskee jälkeenjääneen eläkkeen laskentatapaa ja jonka mukaan vanhuuseläkkeen ja jälkeenjääneen eläkkeen enimmäismäärää

rajoitetaan, jos jälkeenjäänyt puoliso voi hakea jälkeenjääneen eläkettä toisesta jäsenvaltiosta, on sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin ja heidän perheenjäseniinsä 14 päivänä kesäkuuta 1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71, sellaisena kuin se on muutettuna ja ajan tasalle saatettuna 2.6.1983 annetulla neuvoston asetuksella N:o 2001/83, sellaisena kuin jälkimmäinen asetus on muutettuna 30.4.1992 annetulla neuvoston asetuksella N:o 1248/92, 46 a ja 46 b artiklassa tarkoitettu etuuksien pienentämistä koskeva säännös.

2) Asetuksen N:o 1408/71, sellaisena kuin se on muutettuna ja ajan tasalle saatettuna asetuksella N:o 2001/83, sellaisena kuin jälkimmäinen asetus on muutettuna asetuksella N:o 1248/92, 46 a ja 46 b artikla estävät soveltamasta jäsenvaltion lainsäädäntöä, joka sisältää päällekkäisyyden estävän säännöksen, jonka mukaan tässä jäsenvaltiossa saadun jälkeenjääneen eläkkeen määrää on pienennettävä toisen jäsenvaltion lainsäädännön perusteella saadun jälkeenjääneen eläkkeen vuoksi, jos tämän kansallisen lainsäädännön mukaiset etuudet ovat epäedullisemmat kuin asetuksen N:o 1408/71 46 artiklan mukaisesti määräytyvät etuudet.

Colneric Schintgen Skouris

Julistettiin Luxemburgissa 7 päivänä maaliskuuta 2002.

R. Grass

kirjaaja

N. Colneric

toisen jaoston puheenjohtaja